

โครงการสัมมนาวิชาการ
เรื่อง “กลไกชาติสร้างเด็กไทยก้าวทันโลกยุคใหม่ได้จริงหรือ?”

จัดโดย

คณะกรรมการการพัฒนาระบบและกิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ

คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส วุฒิสภา

ดำเนินงานโดย

คณะอนุกรรมการด้านเด็กและเยาวชน

วันจันทร์ที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ เวลา ๘.๓๐ - ๑๔.๐๐ นาฬิกา

ณ ห้องประชุมคณะกรรมการ หมายเลข ๓๐๖ - ๓๐๘ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒

๑. หลักการและเหตุผล

ข้อมูลของสำนักงานงบประมาณในช่วงปี ๒๕๔๖ - ๒๕๕๔ ระบุว่าประเทศไทยจัดสรรงบประมาณด้านการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกปี แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของเด็กไทยกลับลดลง สะท้อนให้เห็นว่างบประมาณในแต่ละปีการศึกษาที่ได้รับจัดสรรที่เพิ่มมากขึ้นไม่ได้ทำให้คุณภาพทางการศึกษาของเด็กไทยสูงขึ้นตามไปด้วย มีข้อเท็จจริงปรากฏชัดเจนว่า งบประมาณการศึกษาต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมรวมของประเทศไทย (จีดีพี) กับประเทศเพื่อนบ้านนั้น งบประมาณด้านการศึกษาของประเทศไทยอยู่ที่ร้อยละ ๔ และร้อยละ ๒๐ ในภูมิภาคเดียวกัน และในช่วงระยะเวลา ๑๐ ปีที่ผ่านมา งบประมาณด้านการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการที่ได้รับจัดสรรจากรัฐบาลเพิ่มขึ้นประมาณ ๒ เท่า โดยในปี ๒๕๔๖ ได้รับงบประมาณ ๑.๘ แสนล้านบาท ปี ๒๕๔๘ ได้รับงบประมาณ ๒.๐ แสนล้านบาท ปี ๒๕๕๐ ได้รับงบประมาณ ๒.๘ แสนล้านบาท ปี ๒๕๕๒ ได้รับงบประมาณ ๓.๕ แสนล้านบาท ปี ๒๕๕๔ ได้รับงบประมาณ ๓.๙ แสนล้านบาท นอกจากนี้อัตราเงินเดือนเฉลี่ยของครูโรงเรียนรัฐบาลก็เพิ่มสูงขึ้นเช่นกัน จาก ๑๕,๐๐๐ บาท ในปี ๒๕๔๔ เป็นประมาณ ๒๔,๐๐๐ บาท ในปี ๒๕๕๓^๑ นอกจากนี้ในการการปฏิรูปรอบแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ จนมาถึงการปฏิรูปรอบที่สองเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ผลที่ได้ก็ยังไม่สามารถทำให้คุณภาพการศึกษาของประเทศไทยดีขึ้นได้อย่างเป็นรูปธรรม เมื่อวัดผลลัพธ์จากผลคะแนนทดสอบของนักเรียนไทยที่ไม่ว่าจะวัดจากข้อสอบมาตรฐานในประเทศคือ O - NET หรือข้อสอบมาตรฐานระหว่างประเทศ เช่น PISA และ TIMSS กลับมีแนวโน้มลดลงและอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าประเทศเพื่อนบ้าน โดยในจำนวนนักเรียนที่เข้าสอบทั้งหมด ๘๐๐,๐๐๐ คนโดยประมาณนั้นสามารถสอบผ่านเกณฑ์มาตรฐานเพียง ๒๐๐,๐๐๐ คนเท่านั้น นอกจากนี้

^๑ อ้างจาก ดร.สมเกียรติ ตั้งกิจวานิชย์ รองประธานและนักวิชาการสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย(ทีดีอาร์ไอ)จากรายงานข่าวในกรุงเทพธุรกิจ เมื่อ วันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๕๕

ยังมีผลการวิจัยจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์พบว่าคะแนนไอคิวรวมของเด็กทั่วประเทศได้ ๙๘% ซึ่งขณะนี้ในต่างประเทศจะใช้เกณฑ์ที่ ๑๐๐ เพราะค่าเฉลี่ยของแต่ละประเทศทั่วโลกที่เป็นที่ยอมรับกันก็คือ ๑๐๐ โดยในกลุ่มประเทศอาเซียนก็จะมีประเทศสิงคโปร์ ที่คะแนนเกิน ๑๐๐ นอกจากนั้นในประเทศไทยที่มีเด็กไทยไอคิวต่ำ คือ ๓ จังหวัดชายแดนใต้ กับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่เป็นพื้นที่สีแดงซึ่งเป็นจังหวัดที่มีเกณฑ์เฉลี่ยไอคิวต่ำกว่า ๑๐๐ ถึง ๓๘ จังหวัด

เมื่อเดือนธันวาคม ปี ๒๕๕๕ เลขาธิการสภาการศึกษา (สกศ.) มีแนวปรับปรุงแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๕๕ - ๒๕๕๙ ให้ทันสมัย เพื่อให้เป็นแผนหลักที่ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมถึงรัฐบาลต้องดำเนินการเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ร่วมกัน ขณะเดียวกันได้วางแผนที่จะจัดทำยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาชาติ พ.ศ.๒๕๕๕ - ๒๕๕๘ ไว้ในเดือนมกราคม ๒๕๕๖ โดยคำนึงถึงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ ๑๑ ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศที่รัฐบาลกำลังดำเนินการอยู่ รวมทั้งนโยบายของรัฐบาล เบื้องต้น สกศ.ได้เสนอ ๗ ยุทธศาสตร์ ได้แก่ ๑.ยุทธศาสตร์การจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ ๒.การสร้างรายได้และขยายโอกาสทางการศึกษา ๓.การปฏิรูปครูให้เป็นวิชาชีพชั้นสูง ๔.การใช้งานวิจัยทางการศึกษา ๕.การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษา ๖.การใช้เทคโนโลยีกับการศึกษา ๗.การเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

อย่างไรก็ตาม มีข้อควรพิจารณาที่โดยผู้รู้ในแวดวงการศึกษาว่าแผนการศึกษาแห่งชาติฉบับล่าสุดและระบบการศึกษาไทยจะเป็น**กลไกชาติ**ที่จะสร้างเด็กไทยก้าวทันโลกยุคใหม่ได้จริงหรือ?

ดังนั้น คณะกรรมการดำเนินการ โดย คณะอนุกรรมการด้านเด็กและเยาวชน จึงเห็นควรให้จัดสัมมนา หัวข้อ “**กลไกชาติสร้างเด็กไทยก้าวทันโลกยุคใหม่ได้จริงหรือ?**” เพื่อเป็นเวทีระดมความคิดเห็นของนักวิชาการด้านการศึกษา นักพัฒนาสังคมทั้งภาครัฐและภาคประชาสังคม หน่วยงาน กระทรวง ทบวง กรม ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ร่วมกันวิเคราะห์ วิพากษ์ แผนการปฏิรูปการศึกษาแห่งชาติ และเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์แนวทางในการแก้ไขปัญหา และพัฒนาระบบการศึกษาไทยและเปลี่ยนแปลงการศึกษาแห่งชาติเสียใหม่ โดยเน้นผลักดันที่ฐานรากของแนวคิดที่จะช่วยพัฒนาการศึกษาของประเทศชาติ ให้มีความเข้มแข็ง ตอบสนองต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยและทรัพยากรมนุษย์ให้มีทักษะที่จำเป็นในการใช้ชีวิตในสังคมอย่างรอบด้าน เพื่อช่วยพัฒนาประเทศชาติและสามารถก้าวสู่การเป็นประชาคมอาเซียนอย่างสมบูรณ์ มีความพร้อมและศักยภาพทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมืองและความมั่นคง

๒. วัตถุประสงค์ของโครงการ

๑. เพื่อแลกเปลี่ยนมุมมอง ความคิดเห็น ปัญหาของระบบการศึกษาและแผนการศึกษาแห่งชาติในมุมมองต่างๆ

๒. เพื่อร่วมกันระดมความคิดเห็น กำหนดแนวทางการเปลี่ยนแปลง กำหนดแนวทางที่เป็นยุทธศาสตร์ที่เป็นหัวใจสำคัญของระบบการศึกษาไทยและแผนการศึกษาแห่งชาติ

๓. เพื่อเป็นเวทีให้สาธารณชนมีส่วนร่วม ทั้งการแสดงความคิดเห็น การรับรู้ข้อมูลปัญหา และวิธีการ

แก้ไข จนนำไปสู่การปลุกจิตสำนึกการมีส่วนร่วมที่จะช่วยกันผลักดันยุทธศาสตร์ที่ได้วางแผนร่วมกันให้สัมฤทธิ์ผลต่อไป

๔. เพื่อเป็นการนำเสนอให้เห็นทิศทาง นโยบาย และยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เพื่อเป็นแผนงานหลักโดยให้สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และรัฐบาล ที่ได้รับฟัง เห็นปัญหา และนำผลไปแก้ไขอย่างจริงจัง

๕. เพื่อต้องการให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมาย และนโยบายสาธารณะ

๓. วัน/เวลา/สถานที่

วันจันทร์ที่ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๖ ระหว่างเวลา ๐๘.๓๐ - ๑๔.๐๐ นาฬิกา ณ ห้องประชุม คณะกรรมาธิการหมายเลข ๓๐๖ - ๓๐๘ ชั้น ๓ อาคารรัฐสภา ๒

๔. จัดโดย

คณะกรรมาธิการกรรมาธิการการพัฒนาสังคมและกิจการเด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส วุฒิสภา **รับผิดชอบและดำเนินการ โดย** คณะอนุกรรมาธิการด้านเด็กและเยาวชน

๕. ผู้เข้าร่วมเวทีสัมมนา ประกอบด้วย

๑. ผู้แทนจากสภาการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงการศึกษา
๒. ที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย (ทปอ.) และ สมาคมสถาบันการศึกษาชั้นอุดมแห่งภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ประจำประเทศไทย (สออ.ประเทศไทย)
๓. นักวิชาการด้านการศึกษา

๖. กลุ่มเป้าหมาย (๑๐๐ คน)

๑. ผู้แทนจากสภาการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงการศึกษาธิการ
๒. ผู้อำนวยการ หรือ ผู้แทนจากสถาบันการศึกษาขั้นพื้นฐานและสถาบันการศึกษาขั้นเตรียมอุดมศึกษา ทั้งภาครัฐและเอกชน
๓. อธิการบดี หรือ ผู้แทนจากสถาบันการศึกษาชั้นอุดมศึกษา
๔. นักวิชาการด้านการศึกษา
๕. เครือข่ายประชาชนและองค์กรพัฒนาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดศึกษา
๖. สื่อมวลชน และประชาชนผู้สนใจทั่วไป

๗. งบประมาณ

สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา

๘. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. เกิดการแลกเปลี่ยนมุมมอง ความคิดเห็น มองเห็นถึงปัญหาของระบบการศึกษาของไทยและแผนการศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งแผนการปฏิรูปการศึกษาในแง่มุมต่างๆ

๒. เกิดความร่วมมือ ระดมความคิดเห็น มีการกำหนดเป้าหมายการดำเนินงาน และแสวงหาแนวทางที่เป็นยุทธศาสตร์อันเป็นหัวใจสำคัญในการปฏิบัติ ปฏิรูป และ เปลี่ยนแปลงระบบการศึกษาของไทยและแผนการศึกษาแห่งชาติโดยรวม

๓. สร้างเวทีให้สาธารณชนมีส่วนร่วม ทั้งการแสดงความคิดเห็น การรับรู้ข้อมูลปัญหา และวิธีการแก้ไข จนเกิดการปลุกจิตสำนึกการมีส่วนร่วมที่ช่วยผลักดันยุทธศาสตร์ที่วางแผนให้สัมฤทธิ์ผลต่อไป

๔. เกิดการนำเสนอให้เห็นทิศทาง นโยบาย และยุทธศาสตร์ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เพื่อเป็นแผนงานหลัก โดยให้สมาชิกวุฒิสภา สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และรัฐบาล ที่ได้รับฟัง เห็นปัญหา และมีแนวทางแก้ไขเป็นจุดเริ่มต้นที่อาจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายและนโยบายสาธารณะ ที่เกี่ยวข้องกับระบบการศึกษาของไทยและแผนการศึกษาแห่งชาติต่อไป